

השכונות המצויר לאינפורמציה

המערכת והמנהלה: רחוב גליצמן 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "א"ה" ת.ד. 146, טל (ומני) 66785 מען למברקים: "עולמפרס" מ"ר: העולם הזה בע"מ;

Table with 2 columns: עורך, עורך שגנון, צלם ראשי, עורך מדורים, עורכי מדורים, סופרי חוץ, עורך גרפי, אורי אכנרי, עורך משנה, שלום כהן, יוסף אלטמן, משה מיכאלי (דבוקרף), תל-אביב, כותבים שחורים, כמספן בולים ותיק כרצוני להפנות את תשומת לבכם כי ערכו של הבול צולם כמאמר על מצרים הוא רק שני שילוניים וחצי, לפי קמלון הבולים הידוע ניבונם, ולא 15 ל"י כפי שקבעתם (העולם הזה 732). הכרזונכם לעודד את הספרים? מנחם סיל, בתיים כמה עולה ק"ג בשר לפי אותו קטלוג? ראיון עם המוות, אני כולי מלא הערצה לסופרים וצלמים ש מצאו אומץ לבקר אצל משפחות החללים כדי לשמוע את סיפורם על תאונות הרכבים (העולם הזה 733). הם עשו שרות רב לציבור, אפילו אני החיליתי נוהג יותר לאט.

במו עיני

הקוד הטכני

לאוטובוס נכנס פקח שהחל בודק את תיקי הנוסעים. אחד מהם, שהחזיק בסלון תרנגול חי, חשש ש ייתפס, החל קורא, להסתח הדעת: "קור רייקו!" הפקח, שלא רצה להיות לצחוק, לא חיפש בסלון הפליט: "אתה אינך יודע לע" שאת זאת היטב!" אך כשהפנה הפקח את פניו, החל התרנגול האמתי מקרקר. הפקח חייך, הני תובב לאיש ואמר: "טכניו עשית את זה מצויין!" הקורא מנחם מייזבה, בני-ברק, החר 3. זוכה בפרס של 1 ל"י (בלי קרקור).

שדפויות ומקחיות

לדעתי אין לשלום כהן (העולם הזה 732) שום יסוד לקבול על נורלו המר. יש לו שאילה אחת אליכם: מה עשו כל אלה שעלו לארץ לפני 20-15 שנה? האם להם לא היו שלפוחיות בריים? מרים שולמן, בתיים שלום כהן אינו מתלונן על השלפוחיות. הוא מתלונן על שהחברה הישראלית סגורה לפניו, ושהוא נשאר בן עם מבודד. מיום שעליתי ארצה בחרתי בעתונכם מכל עתוני הארץ. והוא עור לי בואר ללמוד את השפה. מאי מרבה האחרון על שלום כהן מכאנראר היה נאה, והציג את הנוער מהעולים כנאמנות. מאמרים כאלה יעודרו את נפשם ויתנו להם האומץ להסתגל לחיי הארץ ונם תכרז בינם לבין הוותיקים. ת. טני, תל-אביב

אתם כותבים שנשארה רק מלקחת פנויה את בחנהו של שלום כהן, והוספתם בסוגריים שיש שנות נפרדות לנשים, וכי יש מקומות שנברים ונשים מתקלחים יחד? זה מענין אותי, כי גם אני הייתי רוצה להתקלח עם. אביבה נמרוד, תל-אביב כשהעולם הזה ימצא מקום כזה, יודיע על כך לקוראה אביבה. קוד קליפורני העתון לרונה ואני מבסוט ממנו. אני מקוה שי אני מביע בואת את דעתם ש? רוב הישראלים הן נמצאים כאן והלומדים באוניברסיטה של קליפורני. גיור, עלו והצלחה. יעקב גנן, ברקלי, קליפורניה

החיים הם מלא הערצה לסופרים וצלמים ש מצאו אומץ לבקר אצל משפחות החללים כדי לשמוע את סיפורם על תאונות הרכבים (העולם הזה 733). הם עשו שרות רב לציבור, אפילו אני החיליתי נוהג יותר לאט.

ה ש ע ר

שלושה ימים לפני הקמת המדינה שידרה תחנת ה. ב. ס. האמריקאית תכנית מוקדשת לצבא ההגנה. בהצגה קצין ישראלי, חבר משלחת חיילים שבאה לגייס את דעת הקהל (והכיס) האמריקאית, אמר הקרין: "צר לי שאין זו טלביזיה, כי הקצין הזה דומה לטירון פואר". שם האיש: עזריה רפפורט. לשעבר חייל הגדוד הראשון של באפס, איש הפלמ"ח בימי הקרבות בהרי ירושלים, צבר דור ראשון. אחר כך הסתובב עזריה בארצות-הברית, דאג למגבית. הוראותיו: לומר שלום לכל אדם שיתרום למגבית פחות מ-10 דולאר, ללחוץ יד לכל אדם שיתרום למעלה מ-10 דולאר, לתת אוטוגרף לכל אדם שיתרום למעלה מ-100 דולאר. נסיונו התאטראי של עזריה עור לו להתגבר על תפקיד זה. כתלמיד השיעוית שיחק בתסכית הראשון שלו בקול-ירושלים ("דבורה וברק"). ב-1940 היה שייך בסטודיה של הבימה לקבוצת הכשרונות הצעירים שהתגייסו אתו לצבא: יוסף ייזן (או - סוקניק) בתיה לנצט, יצחק שולמן, אברהם ניניו. אולם בעוד שאלה חזרו - אחר ששיחקו בצבא - ישר למקצועם, לא מצא עזריה (שהיה חייל לאאמנות) את דרכו. התנדד כרוב היוצרים הצעירים בני דורו ממקצוע למקצוע, מנסה לשוא לסגל לעצמו כלי-ביטוי בחיי הרוח שהיו תנונים (עד למלחמת העצמאות) לשלטונם המחולט של ה"דוקנים". הוא התעסק בקולנוע ("בית אבי"), שיר ברדיו, כתב בעתונים - עד שחזר להבימה אחר מלחמת העצמאות, שיחק באהבת-ציון, קץ הימים, ברברה בלומברג, אוטלג, מות הסוכך, שועלים קטנים (התפקידים בהם צולם בתמונת השער). עזריה אהב להופיע בלי איפור ותחפושת. נוטה נטיה מיחלטת למידרניזם, נוטה יותר לקולנוע, כשותף לתיאטרון החדש, מאשר לתיאטרון הקופא על שמריו. יחד עם חבריו וחברותיו, הדור הצעיר של הבימה (כ-20 צעיר וצעירה) עור לתיאטרון זה להתגבר על משבר המעבר מסגנון קלאסי קופא לסיגנון חדשני יותר. מטרתו הסופת: בימור.

ניתן, תבע לראות רשיון משטרתי. בעצם, לא היה זה מעסקי, אלא שהוא הרגיש עצמו, כאזרח המדינה, אחראי לה ולבטחונה. למי זלגה היה לנו במקרה רשיון בכתב של המשטרה לצלם את האניות. איני יכול שלא לספר על מקרה שקרה לי עם נהג שני. נגשנו אליו ושאלנו אם הוא פנוי, הוא הרים עיניו מן העתון שקרא בו בעיון רב, הפליט בכעס: "מה, אינכם רואים שאני עוסק?" הופרטגיה על תאונות-הרכבים של העוטט הזה.

כותבת לי עמית, צעירה פתחתקואית (בשם מיכל, מאירקה ועמוס): "אני כעת בת 17 ונולדתי תלמידי הסמינר למורים. עוד לפני כחה ש הייתי חברה פעי לה בצופית, אולם טולקתי מפני שהייתי בויכוולט את דעותי (מפ"ט). יחד איתי סול קה וברתי, וכאז מחאה עזבו את התנועה שני חברי, כך שבתור רביעה לא משעמם לנו ביותר.

אבל כעת אנו עומים לפני בעיה חדשה. עד עכשיו, במגורו התנועה, זיה העמיד ברור לפנינו, לצאת עם הגרעין של התנועה להתחשבות. חלמנו על כך הרבה, ועשינו לנו תכניות שונות לצורתו הפנימית של המשק, החלטנו אפילו על מקומו בדרום הנגב, סמוך לאילת, חבוי בין ההרים. עתה, כשיצאנו מן התנועה, איננו מוצאים את הדרך להגשים את התכנית הזאת. מושט, אין לנו חברה. אין לנו לאן לענות. בנחיל יצרנו אותנו להכשרה כל שואי, ולא ית חשבה ברצוננו ובנטינו. החלטנו פרסם הודעה בעתון המבקשת כל צעיר בעל אי דיאל חלוצי כשלונו לפנות לכתובת מסוימת, אולם בעוד מועד נוכחנו במגוון שבדבר, לפתוח מפעל חלוצי בהודעה עלובה.

כמוצא אחרון החלטנו לפנות אליך, ואי נחנו חושבים שבתור אדם המדבר על הרוח החלוצית שאיננה כבר בנוער, או יותר נכון המזכיר, בטון של געגועים, את אותם הימים שבהם הייתה ההגשמה אידאל של הגער, תוכל לעזור לנו. אינני יודעת גם באיזו צר רה תוכל אתה לפתור את בעייתנו, אבל אני מקוה שאר שבקצת (הרבה) יזמה מצדך, יהיה בטוף טוב.

אגב, לפנינו זמן של שנה, בה יכולה להת גבש חברה בעלת מטרה משותפת, עד לגמר הלימודים. צו הגיוס שלנו עדיין לא יצא. מכתב זה מעורר שאלה מיוחדת במינה - כיצד יכול להתגבש גרעין הגשמי מחוץ למסגרת תנועות נוקשה? התשובה היחידה שאני יכול לחשוב עליה - שחברים וחברות, הקוראים שורות אלה, ושיגלו כי גם בלב קיימים געגועים בדומה לגעגועיה של עמית חברתה, ימצאו בעזרתנו את הדרך לגיבוש חברה חדשה.

"אתם מהעולם הזה?" שאל נהג המונית דוד גוטמן (כ-101), כשעלינו על הר הכרמל כיו לצלם את תמונת הנמל ממלעה. הודינו באשמה.

"אתם יודעים מה קרה לי?" סיפר הנהג. "לפני כמה ימים הובלתי פקידה הסתדרות אהדים, שישארו מאספה. היו לי במונית כל עתוני השבוע, כולל העולם הזה. אחד הפקידים נטל את העתון, אמר לחבריו: אתם רואים? הימאים האלה הם בדיוק כמו ונבחר רים האלה של העולם הזה - מרדנים, בלתי אהראיים, חוצפניים, לא מוכנים לשמוע מה שאומרים מוגרים מהם."

איני מסכים, כמו בן, להגדרה - בכל זאת צדק אותו פקיד במשהו יסודי - המלחם המורדים שייכים, יחד אתנו לאותה שכבה של אנשים במדינה המוכנים לחלום עד הטרף עבור דברים הנראים להם מצודקים. לפיכך אני שמח שיש לאל ידי עתון זה, עזור להם - ולוא גם רק ע"י גילוי האמת המלאה.

נכתב הרבה מאד על המרד הימי. אך כמעט כל הכותבים עמדו רק על צר אחר של המעטב - הצד הפורמלי, הכולט לעין. מעטים מאד השתדלו לראות מה עומד נאח חורי המרד הספטי הזה - הירושמה ברת החושים של יחס ולולגי, כמעט בוגרני. ואלה שהשודלו לעזור לימאים, עשו, כמעט כיר למ, שרות של דוב: הם הטביעו על המרד חותם נפלגתי שלא היה לו, והזיכול לגרום לו נזק בלבד.

לאנשי העולם הזה לא היה הרבה חידוש בעיני. הם יטבו ערבים רבים בקינטיבאר ובמרחק בלפור בחיפה, האזינו לסיפורי הימאים, במאמצם לחקור חקירה יסודית את הירו המורד שנתפס שך כל החדשים האלה מן הספנות העברית. אם עדין היום לא פרסם עוד בעתון זה דו"ח מקיף על הימאות, הרי רק בשל ארצוננו לכתוב דברים חלקיים, מאמצנו לירות עד לטוף הדברים, להיות הוגנים כלפי כל הצדדים. אך הדו"ח בוא יבוא.

בינתיים, עם פרסום החקירה על המרד, יש לי הרגשה מסוימת של סיפוק ששוב יכולים אנו לעשות את אחד הדברים אשר למענם קיים עתן זה - לעזור ללוחמים אממיים, במידה שהצדק אתם. הקושי היחיד בכתובת הדברים היה להקפיד גם הפעם על אובייקטיביות מחלטת - אף כי לב הכותב היה עם צד אחד. אני מקוה שהצלחנו בואת.

אגב, תמיד כשאני נמצא בחיפה יש לי הרגשה שאני נמצא במדינה אחרת. חיפה שונה לטובה. יש בה הרבה יותר מהרגשת-החובה, הרגשת-החירות, החלוצי שהילך ונעלם אצלנו בתל-אביב. דומה: אורו הנרמנית, שבקשנו ממנו להטיע אותנו למקום במו אפשר לצלם את הנמל, הסתובב, השתכל בנו בעינים חשד

האזינו

מכתבים

מגורם ספרותי כשאלכסנדר מוקדון הומנו לתחרות מירון, הית נה תנאי: שמתחורו את הם מלכים יהיו. כשאמרנו לי להניב על הפוגרים שפנרמתם בספרו, "ספרון עברי" (העולם הזה 732) אמרת: מוכן אני להתי פלמס ולתהווכח עם סופרים ופילוסופים בני מעמי עם פרחי סופרים. ותו: אין ביקורת לברי קורת, ופולמוס של קולמוס נרדא אינו מתייב, אלא שביקורת אין כאן, אלא סילופים ודגניים וסירוסים שטניים יש כאן. כעל הרשימה השמיט ככונה החילה את הפיסקה מעד, קלאונר" שבו הוכחתי במופתים חותכים שקלאונר זיה דברי המביים ותלמוד כדי להחיות את ישי. בשולי מעד, "סמבטיון" השמיט בעל הרשימה פיסקה האומרת: "העולם סמבטיון כתוב

הגליון ה-1500.001 משך כל השבוע הוצפה המערכת ע"י פניות בעליפה ובטלפון. נתקבל הרושם שכמה אלפי קוראים היו בטוחים שהגליון שלהם הוא הגליון המזכה אותם בחופשה של שבוע על חשבון העולם הזה. עזרו לכך כמה שגיאות דפוס, שלא חפרו בגליון הקודם בככל גליון אחר (לצער המערכת). איש מן הפונים לא קיבל תשובה. הסיבה: איש מבין חברי המערכת ועובדיה, מלבד עורך הדפוס עצמו, לא ידע את הסוד. טול לידוד את גליון השבוע האחרון. זכה בפרס: בעל אותו גליון אשר בו מופיעה בראש עמוד 8 הכותרת "במדינה", במקום הכותרת "במרחב". ואילו בעמוד 6 ישנה הכותרת "במרחב" במקום "במדינה". הזוכה המאושר מתבקש להודיע על זהותו למערכת בהקדם האפשרי, למען אפשר יהיה לפרסם את שמו.